

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període



Sèrie C - Número 892

Dimarts, 6 de juliol de 2010

Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música

PRESIDÈNCIA DE L'I. SR. PERE VIGO I SALLEN

Sessió núm. 10

S U M A R I

Compareixença

de Jordi Montull, exdirector d'administració del Palau de la Música (tram. 357-00496/08) p. 3

Compareixença

de Fèlix Millet, expresident de l'Orfeó Català - Palau de la Música (tram. 357-00497/08) p. 8

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

SESSIÓ NÚM. 10

La sessió s'obre a les dotze del migdia i set minuts. Presideix el Sr. Vigo i Sallent. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Homs i Molist, Sr. Pujol i Ferrusola i Sr. Turull i Negre, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Casajuana i Pladellorens, Sr. Ferran i Serafini, Sr. Pérez Ibáñez, Sra. Santos i Arnau i Sr. Terrades i Santacreu, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Bosch Cuenca i Sra. Cabasés Piqué, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. Calbó i Roca, Sra. Olano i García i Sr. Rodríguez i Serra, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Sra. Camats i Luis, Sr. Pi i Noya i Sr. Postigo i Garcia, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Sra. De Rivera i Pla, Sr. Domingo Domingo i Sr. Rivera Díaz, pel G. Mixt.

Assisteixen a aquesta sessió l'exdirector d'administració del Palau de la Música, Sr. Jordi Montull Bagur, acompanyat del seu advocat, Sr. Jordi Pina Massachs, i l'expresident de l'Orfeó Català - Palau de la Música, Sr. Fèlix Millet Tussell, acompanyat de la seva advocada, Sra. Mireia Astor Martínez.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença de Jordi Montull, exdirector d'administració del Palau de la Música, davant la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música (tram. 357-00496/08). Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música. Compareixença.

2. Compareixença de Fèlix Millet, expresident de l'Orfeó Català - Palau de la Música, davant la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música (tram. 357-00497/08). Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música. Compareixença.

El president

Bé, bon dia. Obrim aquesta comissió d'investigació.

Compareixença

de Jordi Montull, exdirector d'administració del Palau de la Música (tram. 357-00496/08)

I ho fem, en primer lloc, amb la compareixença del senyor Jordi Montull i Bagur, que ve acompanyat del seu advocat, el senyor Jordi Pina Massachs.

Com a tots els compareixents, els hem fet avinent que tenen fins a deu minuts per fer una declaració, una reflexió, el que vulguin, al començament de la comissió; ens han dit que sí, i, per tant, ja, sense més dilació, li passaria la paraula al senyor Jordi Montull.

Senyor Montull, quan vulgui.

El Sr. Jordi Montull Bagur (exdirector d'administració del Palau de la Música)

Bon dia. Senyor president, senyors i senyores diputades, tenint en compte la meua situació d'imputat en el procés

penal que tramita el Jutjat d'Instrucció número 30 de Barcelona sobre les irregularitats detectades al Palau de la Música, i considerant que encara no he estat requerit pel jutge Juli Solaz per tal d'aclarir les darreres informacions periodístiques sobre les quals versa l'objecte d'aquesta comissió, crec que he de ser molt caut i respectuós amb les instàncies judicials i, per consell dels meus advocats, m'acolliré al meu dret constitucional de no respondre les seves preguntes.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Montull. Ara seria el torn dels grups parlamentaris. En primer lloc, el Grup de Convergència i Unió, i, en el seu nom, el seu portaveu, el senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Montull, vostè té tot el dret a guardar silenci; també entendrà que nosaltres tenim el dret a fer preguntes, que, com en altres casos i compareixences, i a efectes d'acta, senyor president, faré; i, en concret, aquella que he fet a totes les compareixences i que és si vostè ha participat directament o indirectament en el finançament irregular d'algun partit o partits polítics per mitjà de comissions per obra pública, cenyint-nos, en aquest cas, a la pregunta de l'àmbit d'aquesta comissió.

Miri, senyor president, senyores i senyors diputats, per al nostre grup, el tema del senyor Montull, igual que el tema del senyor Millet, és un tema de l'àmbit de la justícia clarament, i en mans d'ella està i és ella la que haurà de dictaminar, sobretot si és més o menys o molt més del que s'ha autoinculpat o no.

Ell ha decidit guardar silenci. Aquí l'única alternativa que ara tenim els grups parlamentaris és que, com vaig sentir ahir per part d'un opinador públic, hi hagi una competició dels grups parlamentaris per la via dels adjectius i les desqualificacions amb l'única finalitat de buscar el titular més original. A aquestes alçades de la comissió, crec que ja no cal.

Nosaltres, pel que pensem d'aquesta comissió i perquè no forma pas part de la nostra manera de fer de sempre, no ens volem apuntar a cap mena de festival de desqualificacions a veure qui la diu més grossa, i menys des d'aquesta seu parlamentària. Moment hi haurà, amb una sentència ferma sobre la taula, per dir el que toqui; llavors sí que sabrem del cert la dimensió del que haurà estat i també la dimensió del que no haurà estat.

Res més, senyor president, si no és que, al llarg de la sessió, el compareixent, com hem dit sempre, decidís intervenir; llavors sí que voldríem parlar i preguntar.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Turull. Ara és el torn del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i, en el seu nom, té la paraula el senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Ahir, en aquesta comissió, que van comparèixer, entre d'altres, responsables de la Fundació Trias Fargas, avui CatDem, i els responsables de finances i de l'administració de Convergència Democràtica i de la fundació vinculada a aquest partit, es van escoltar coses com les següents: «Les anotacions econòmiques que s'han trobat en ordinadors del Palau no tenen cap valor. Les anotacions manuscrites –que sembla que són seves i les de la senyora Montull, aparegudes en el seu dietari, que sí sabem que és la seva lletra– tampoc tenen cap valor. Els senyors Millet i Montull tot el que feien era fals. Els senyors Millet i Montull feien martingales. Els senyors Millet i Montull eren uns estafadors. Jo no sóc aquest Daniel.» Tot plegat, embolica que fa fort.

Vostè era l'administrador general del Palau i, segons totes les persones que han passat per aquesta comissió, qui tenia, conjuntament amb la senyora Gemma Montull, la responsabilitat final de l'economia del Palau. Al voltant dels fets del Palau, hi ha, des del nostre punt de vista, obscurantisme, silencis..., sembla allò que, si cau una carta, cau tot el castell; no sabem què es va fer dels diners espoliats, on van anar a parar.

En totes aquestes sessions de la comissió d'investigació, el nostre grup parlamentari no ha fet cap judici polític. No estem fent cap judici a un sector del catalanisme polític. Estem aquí per intentar posar llum a un aspecte concret dels fets del Palau. Vostè i el senyor Millet van confessar, en una carta adreçada al jutge Solaz, tot un seguit de qüestions. Ara bé, les diferents auditories assenyalen que l'espoli és superior al declarat. I entre tots els papers, anotacions, compromisos d'adjudicacions d'obra pública de l'empresa Ferroviaria, surten percentatges, i, al bell mig d'aquests papers, Convergència Democràtica, la seva fundació i alguns proveïdors.

Parlant de proveïdors –cosa que també ens hauria agradat avui aclarir en aquesta compareixença–, algunes empreses que els responsables del Palau –treballadores responsables del Palau– han afirmat que no hi han treballat mai, vostès els van pagar serveis no efectuats a dins del Palau. Una de dues: o eren factures que es van cobrar al Palau i que va haver-hi un repartiment de diners que van sortir, justament, dels comptes del Palau.

Nosaltres hem llegit el que hem llegit, i vostè, probablement, ens ho podria aclarir. Comprenem la seva situació processal, però vostè ho podria aclarir perfectament, avui, en aquesta comissió d'investigació: «Senyors diputats, senyores diputades, no es preocupin, no hi ha cap connexió política. L'espoli era cosa del senyor Millet i cosa meua. Les referències a finançament de campanyes, les referències a la línia 9 del metro, les referències a la Ciutat de la Justícia, les referències al senyor Carles Torrent, les referències a un tal senyor Daniel, les referències a Convergència eren només cabòries seves, eh?, que res tenen a veure amb la realitat.»

Mentre això no es produeixi –és a dir, una explicació clara– entendran que tots els dubtes estan presents. Quins dubtes? Doncs, aquells que, en nom d'una visió de la pàtria, en nom d'una visió del catalanisme, s'ha

fet un ús no correcte, un ús irregular de diners per beneficiar un sector concret.

Hem passat de no reconèixer res, pel que fa als convenis entre ambdues fundacions –la del Palau de la Música i la Fundació Trias Fargas–, a signar un conveni de devolució. I acabarem que, entre tantes noves corals que ara té el país i tot xiulant cap a un altre costat, vostès –ja ho estic veient– seran els únics responsables del que ha passat.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Terrades. Ara, és el torn del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i, en el seu nom, la senyora Maria Àngels Cabasés.

La Sra. Cabasés Piqué

Gràcies, president. Quan els historiadors facin la seva feina amb el cas Palau, probablement el cognom Montull sigui el que més referències tingui, i ho diem, ja que les anotacions de la seva filla, han estat les primeres petges que aquests diputats han analitzat per tal d'entendre el que realment s'ha fet en el Palau de la Música en els darrers deu anys.

Avui, vostè no vol declarar, tot i que ja s'ha declarat culpable. A qui està encobrint, realment? Tan important és?

Faci el que toca, digui la veritat; ja ha parlat, acabi de parlar, faci net al Palau i permeti que sigui, realment, el Palau de la Música i no el que ha estat fins ara. Els catalans ens mereixem saber-ho tot. Si té un bri de dignitat, faci-ho; si no ho vol fer amb mi, faci-ho amb els diputats que em seguiran.

No podem anar a les eleccions i que un dels partits amb més vots hi vagi amb ombres importants de dubtes i amb membres que han pogut estar implicats en una trama de finançament il·legal, i menys quan tots, en aquesta cambra, hem fet mans i mànigues per tal de pactar una llei electoral, i quan, en aquest Parlament, s'han aprovat lleis amb mesures importants en pro de la transparència.

Avui la seva obligació hauria estat explicar i fins ara no ho ha volgut fer. No és més important parlar davant del poble de Catalunya que davant d'un jutge? Tenim algunes certeses i alguns interrogants, i avui li hauríem preguntat sobre aquests dubtes.

Si ha vist les darreres intervencions, vostès són l'arbre caigut per a tothom, el blanc perfecte a qui carregar totes les culpes, i nosaltres sabem que vostès no ho feien sols, que eren uns intermediaris. Són culpables? Sí, però la resta no pot quedar indemne.

Ens hauria agradat saber per quin motiu decideixen, vostè i Millet, contractar la seva filla com a directora financera. Les anotacions són tossudes, la seva filla és metòdica, els documents dels ordinadors són aclaridors i nosaltres som perseverants. Volem arribar al fons de la qüestió, ja tenim prou indicis per explicar la història: Ferroviaria paga comissions per a adjudicacions d'obres que vostès ajuden a aconseguir. Aquestes comissions serveixen per pagar uns convenis a una fundació lliga-

da a un partit polític i despeses de campanya d'aquest partit. Hi ha indicis que marquen que vostès es queden una part d'aquestes comissions, una tercera part –Déu n'hi do! Vostès han enganyat durant molts anys, s'han enriquit no només amb diners de la bona gent que estima la música, sinó de tots els catalans.

Ens hauria agradat que ens hagués explicat com s'inicia la relació amb Ferrovial, amb qui, per quin motiu només amb Ferrovial. Ara, aquests darrers anys, també s'hi afegeix Copisa? Qui va idear l'entramat d'empreses que els permetia emetre factures falses? Per quin motiu fan tractes amb New Letter, Letter Graphic, StereoRent i Hispart, si són empreses que no han treballat per al Palau? Qui els suggeria que paguessin a aquestes empreses factures de serveis no prestats en el Palau? Ho feien també amb altres empreses?

Ens hauria agradat que ens expliqués qui parlava amb Salvador Oller, amb Joan Manuel Parra, qui parlava amb els representants de Convergència Democràtica de Catalunya o amb representants de la Fundació Ramon Trias Fargas. No entenem que no ens ho vulgués aclarir. Amb el seu silenci, vostè es protegeix, però pensi que tots els que se'n van beneficiar, ara no l'ajudaran a sortir de la cruïlla en què vostè i molta gent propera a vostè es troben.

Vostè es veia sovint amb Carles Torrent i amb Daniel Osàcar? Hi parlava sovint per telèfon? Això ho tenim documentat i, amb paraules del senyor Osàcar, era per parlar dels temes dels convenis amb la Fundació Ramon Trias Fargas. Com s'entén, si només en signaven un a l'any?

Per cert, l'any 99, van signar el primer conveni amb la Fundació Ramon Trias Fargas? Li diem, perquè la primera notícia d'aquest conveni la vàrem tenir el passat..., el divendres, tres minuts abans de tancar el registre del Parlament.

Com és possible que els convenis no es trobessin en el Palau? Com és possible que els convenis lliurats per la Fundació Ramon Trias Fargas tinguin signatures diferents de les que el Palau ens ha lliurat i que van obtenir de la mateixa fundació? Vostè considera que la seva exsecretària feia bé la feina? Li dictava vostè els quadres de pagaments i cobraments a què hem tingut accés? Creu que es dedicava a escriure un novel·la negra?

Li diem, ja que els que estan interessats a carregar-los el mort, volen fer creure que la informació extreta del disc dur de la seva exsecretària és falsa, és inventada; però en aquesta comissió, amb documentació vàlida, amb conclusions d'auditories i amb declaracions, hem demostrat que aquesta informació és versemblant. Quan van saber vostès que podien ser inculpats, van fer que algun informàtic eliminés els arxius dels ordinadors més propers a vostè i Millet?

Aquesta ha estat la comissió dels silencis i dels oblits d'aquells que tenen alguna cosa a amagar, perquè els que han parlat obertament ho han fet complint el seu deure de ciutadans. Vostè, avui, ens confirma que el silenci és símptoma de culpabilitat.

Ens hauria agradat saber, en definitiva, quines complicitats van trobar vostès en antics responsables polítics, perquè, després de tants dies de feina en aquesta comissió, l'anomenada «trama política del cas Palau» es va aclarint, hi ha indicis suficients per vincular enriquiment personal de vostès i el desviament de fons a un partit polític. Alguna persona es pot imaginar que no són les dues cares d'una mateixa moneda?

El nostre desig, i estic convençuda –i acabo, president– que el desig de tots els catalans, avui, era esvair dubtes; avui, era trobar resposta de boca dels màxims protagonistes dels fets que s'investiguen. En paraules de Manuel Vicent: «Qui busca la veritat, corre el risc de trobar-la.»

Gràcies, president.

El president

Gràcies, senyora Cabasés. Ara és el torn del Grup del Partit Popular de Catalunya, i, en el seu nom, el senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyor Montull, senyor Pina, respectem i entenem la seva decisió de no declarar en aquesta comissió, però, de totes maneres, crec que és procedent que, per part del nostre Grup Parlamentari del Partit Popular, expliquem exactament quin és l'objectiu que nosaltres perseguim en aquesta comissió. No és, ni molt menys, jutjar determinades actuacions, sinó que, en tot cas, és determinar si, al darrere d'aquestes actuacions o al davant d'aquestes actuacions, hi havien relacions polítiques.

És a dir, al llarg d'aquesta comissió, hem pogut determinar que, efectivament, es desviaven diners de determinades obres públiques cap al Palau de la Música, que del Palau de la Música sortien diners cap a unes empreses que no havien realitzat cap treball per al Palau, que sortien diners també cap a la Fundació Ramon Trias Fargas sense que se'ns hagi pogut aclarir encara, tot i que van comparèixer ahir, si els objectius dels convenis van ser acomplerts o no –nosaltres tenim el convenciment que no van ser acomplerts–, i també, per descomptat, van sortir diners que van ser aprofitats des del punt de vista personal, segurament per vostès, i no sabem si també per altres persones.

Però nosaltres el que voldríem saber és si vostès van utilitzar la política per beneficiar-se o va ser la política que els va utilitzar a vostès per beneficiar-se? I, d'això, ens agradaria obtenir respostes.

Però també és un altre objectiu del nostre grup parlamentari determinar què ha fallat de l'activitat i de l'actuació de les administracions públiques en el control d'aquestes entitats del consorci, nodrit exclusivament de diners públics, però també de la fundació, que rebia diners públics i també diners privats. L'Administració no deu haver fet correctament la tasca de control d'aquestes entitats perquè s'ha arribat a la situació a què s'ha arribat i, per tant, és un dels nostres objectius intentar determinar què cal millorar de les normes i de

la legislació per evitar que aquestes circumstàncies es tornin a repetir.

I també és un objectiu del nostre grup parlamentari determinar quina va ser l'actuació de l'Administració en el procés de requalificació de les cases que havien de permetre la ubicació de l'hotel del Palau. Al marge de les responsabilitats que per les seves actuacions hagin pogut tenir vostè i el senyor Millet, també volíem i volem determinar si les actuacions polítiques han estat o no han estat les més adequades en aquest cas.

Creiem que són dos casos que, si bé són molt llindars, el judicial i el parlamentari, vostès podrien col·laborar avui d'una forma molt bé i crec que molt senzilla i d'una forma pública, a aclarir si efectivament diners del Palau que provenien de l'adjudicació d'obra pública van servir per finançar irregularment algun partit polític, i concretament Convergència Democràtica de Catalunya, que és sobre qui recauen les plenes sospites.

Vostès podrien aclarir també..., i, de fet, vostès ja han aclarit algunes coses amb l'escrit que li van adreçar al jutge Solaz. I, per tant, entenem que també seria positiu que vostès poguessin aclarir en aquesta comissió parlamentària si efectivament en el procés de requalificació d'unes finques que havien d'allotjar l'hotel del Palau, efectivament hi va haver o no hi va haver actuacions polítiques irregulars.

I això és una oportunitat que amb el seu silenci entendrem perduda, no faran entenem que cap favor, creiem que no només ja a la seva defensa, sinó a l'interès de la ciutadania per conèixer exactament què és el que va passar i per saber i per intentar evitar que aquestes circumstàncies puguin tornar-se a repetir mai més.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Rodríguez. Ara és el torn del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i, en el seu nom, el senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Bon dia, senyor Montull, senyor Pina, el nostre grup va conèixer –va llegir– una carta signada per vostè, senyor Montull, el 15 de setembre de l'any passat. I de la lectura d'aquella carta, diguéssim, nosaltres vam conèixer el seu aparent, si em permet, penediment, i la seva aparent també voluntat de reparar el dany. Jo no sé si, a la vista..., o havent escoltat tot el que s'ha dit aquí i perquè nosaltres deixem de posar aquest adjectiu d'«aparent» i pensem que és un penediment sincer, si vostè no vol fer algun aclariment, si no vol donar explicacions als que en realitat som els representants del poble, amb relació als temes que ens ocupen en aquesta comissió.

Jo entenc que vostè es manté en la declaració inicial i, malauradament, quedaran moltes preguntes en l'aire. Quedarà per respondre si efectivament, com tot sembla indicar, els seus tractes amb les empreses New Letter, Letter Graphic, servien perquè el Palau acabés pagant factures per feines no realitzades en aquest. Si els seus

tractes amb les empreses Hispart i StereoRent servien també amb aquest mateix objectiu. Si efectivament, com tot sembla indicar, aquestes factures en realitat eren per feines realitzades per aquestes empreses, que eren proveïdores habituals i principals de Convergència Democràtica de Catalunya..., si servien per pagar feines realitzades per a la Fundació Trias Fargas o per a la mateixa Convergència Democràtica de Catalunya. En tot cas, voldríem també..., ens hauria agradat conèixer quines altres empreses i quines altres feines els servien amb aquest mateix objectiu. Com explica, si no, que els treballadors i treballadores del Palau s'entestin a no reconèixer aquestes empreses com a proveïdores del Palau, a negar que s'hagin prestat aquests serveis al Palau.

Voldríem saber, també, si són certes les seves notes sobre la urbanització Avellaners de Can Plandolit a l'Ametlla del Vallès. Hi havien unes anotacions molt reveladores, amb una llista de comissions en què, entre d'altres, posava: «30 milions per a Convergència.» Ens hauria agradat que ens donés explicacions amb relació a aquest tema.

També ens hauria agradat saber quina relació i quins tractes va tenir amb els senyors Víctor Batallé, Carles Torrent, Daniel Osàcar, Antoni Vives, Agustí Colomines... Si va tenir tractes amb altres persones de la Fundació Ramon Trias Fargas, després CatDem - Trias Fargas, després CatDem.

Ens hauria agradat que ens confirmés, com tot ho sembla indicar, que els convenis signats amb aquesta fundació no pretenien altra cosa que encobrir el finançament irregular d'aquesta. Em sembla que ha quedat provat que no es va realitzar cap de les activitats concretades en els plans d'activitats, ni tan sols es consensuaven les activitats, aparentment per promoure activitats culturals i musicals en el país, amb l'Orfeó Català.

Ens hauria agradat que ens confirmés la veracitat de les seves anotacions, de la coincidència de les seves anotacions amb les de la senyora Gemma Montull; coincidències al centímetre –al centímetre. I, per tant, nosaltres entenem que realment eren certes.

I amb la resta de documentació: les referides a l'adjudicació d'obra pública a Ferroviaria, el 4 per cent de comissió, el seu pagament al senyor Carles Torrent, després al senyor Daniel, que aquest tal Daniel, efectivament, era el Daniel Osàcar, i em sembla que era una deducció lògica, altra cosa seria un insult a la intel·ligència.

En definitiva, el que hem tingut ocasió de veure en aquesta comissió i de descobrir són les clavegueres del Palau; millor dit, les seves clavegueres, les clavegueres on anaven a parar les aigües brutes seves, senyor Montull, i del senyor Millet, que lluny de caure en una fosa sèptica, aïllada, estanca i independent, acotada a l'àmbit del Palau, es decantava per una complexa xarxa de clavegueram, que anava des del Palau fins a l'Ajuntament de l'Ametlla. Una xarxa on alguns venien a endur-se algunes «cubes» de suc, com el senyor Àngel Colom per abonar els camps erms del PI. Una xarxa que es volia fer arribar fins a un nou hotel. Una xarxa que s'allargava des del Palau fins a altres cases grans, on, per molt que

es vanin de tenir depuradores –els famosos convenis– no poden evitar que s'escampi un fort tuf de putrefacte.

Senyor Montull, com li deia al començament, coneixem el seu aparent penediment i la seva voluntat de reparar el dany, en tot cas el dany patrimonial que han causat al Palau. Però, i el dany que vostès han causat a la societat catalana?

Avui, aquí té una oportunitat única per intentar penedir-se d'una manera veraç, avui té l'oportunitat d'aixecar la catifa. I li ho diu una persona que és integrant d'un partit polític. I no em fa cap mena de por que, quan vostè xerrés, en pogués sortir perjudicat el partit en què milito, d'alguna manera. M'és igual, jo crec que és la millor cosa que podria fer per a la societat catalana. Si no ho fa, penso que perd una magnífica oportunitat perquè pensem que aquest penediment és sincer.

El president

Moltes gràcies, senyor Postigo. Ara, doncs, és el torn del Grup Mixt, i, en el seu nom, el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Gràcies també al senyor Montull per la seva compareixença i al seu advocat el senyor Pina, per assistir, per venir aquí al Parlament. Aquests dies s'ha jutjat i fins i tot algú ha acusat que aquesta comissió es podia tornar en un circ mediàtic. Jo no sé si aquesta comissió és un circ mediàtic o no, el que està clar és que alguns no hem fet ni volíem un circ mediàtic, sinó que, en tot cas, han passat coses que han convertit o poden convertir tot això en un circ. De lleons, d'elefants i de pallasos en tenim, de les tres coses, però no sé si ben bé és un circ mediàtic.

El que estem convençuts és que aquí, en aquesta comissió, ha de passar tothom que tingui informació o que pugui donar informació del que va passar al cas Palau. Que després vostè s'acullin a un dret constitucional de no comparèixer, estan en el seu dret i mai millor dit, però el que no podem fer els representants polítics, perquè hem de fer neteja en aquest circ, és no intentar treure tota la informació possible.

Per tant, nosaltres hem sigut partidaris, des de Ciutadans, de mantenir les compareixences que hi havien i de demanar-ne d'altres; d'altres, fins i tot, actors que no han volgut venir o que s'ha vetat la seva compareixença i que també podien i tenien responsabilitats per dir coses aquí, i no només vostès com a «delinqüents», si em permet l'expressió en termes penals; sí, confessos, no sé com dir-ho, però, si em permet, és evident que han confessat un delictes i, per tant, això és així.

Però, miri, per obrir una caixa forta, un necessita claus; per obrir una caixa forta, a un li han de donar les claus, a cops de cap no l'obre. I a vostès, algú, des de la política, els va entregar les claus; això sí, amb un mandat de confiança, amb un mandat i una forma de funcionar determinada de la política catalana. I les claus, no només els les van entregar, els les van anar renovant durant trenta anys. Les claus no va ser un color polític qui els va entregar les claus, com alguns volen dir; no, no..., aquí hi han hagut informes de la sindicatura que

van dir que hi havien anomalies en aquesta entrega de claus i de poders. I no van fer res. Hi han hagut canvis de presidents, canvis de governs, canvis de color polític a l'ajuntament, al ministeri, al Govern d'Espanya, al Govern de Catalunya, i no ha passat res. I vostès han posat en *jaque* i han aprofitat com funciona l'oasi català. Vostès han estat el símbol i han posat en *jaque* com funciona..., i han tirat de la pitjor condició humana que pot haver-hi en aquest funcionament de l'oasi català, del mal anomenat ja «oasi català», que avui passa a ser claveguera i aquests dies passa a ser claveguera.

Per tant, nosaltres creiem que vostès tenen moltes coses a explicar. Hi han molts silencis. Com han vist en aquesta comissió, hi han memòries selectives; hi ha qui se'n va fins a l'Ajuntament de l'Ametlla i s'oblida de l'Ajuntament que està aquí al costat, que és el de Barcelona. Hi han clavegueres, sí, connectades, amb l'Ajuntament de Barcelona, imputats d'alguns partits polítics –per cert, de l'Ajuntament de Barcelona. Però d'això no en parlem, perquè això són responsables polítics i si m'afecta a mi o al meu Govern..., d'això no cal parlar-ne. Les clavegueres..., n'hi han moltes i estan ben connectades, però arriben molt lluny, eh?, i algunes arriben aquí, al costat de l'ajuntament, per cert.

Per tant, aquí el que estem demostrant i s'està demostrant és que el que es vol és fer una batalla política, però no es vol fer net. Aquí, en aquesta comissió, si a alguna cosa arribem a la conclusió, després de més de quaranta compareixences, és que aquí hi han uns partits polítics que han funcionat en aquest oasi trenta anys i estan encantats d'haver-se conegut. I no volen fer canvis, l'únic que volen és veure com funciona això per a les urnes el mes de novembre, però no volen realment fer canvis de com funciona el sistema, per moltes tirades de manta i cops de pit que veiem en aquesta comissió; no..., és així, no es vol fer net, es vol només netejar alguna habitació o alguna habitació determinada d'algun color polític. No es vol fer neteja.

Per tant, vostès han estat executors. La pregunta és: han estat executors, han estat inductors o algú els ha permès..., o per omissió o per acció, ha estat inductor de la seva acció? Hi han hagut representants polítics?

Senyor Montull, vostè, quan va sentir el senyor Maragall que li deia al senyor Mas: «Vostè té un problema que es diu 3 per cent», vostè deuria ser d'aquells que va entendre la frase, no?, perquè alguns no la vam entendre la primera vegada. Jo suposo que vostè, pel que hem vist als papers, era d'aquells que entenia què volia dir: «Vostè té un problema que es diu 3 per cent.» Vostè era d'aquells –anava a dir «privilegiats», però no m'atreveixo a dir-ho així– que la va entendre, la frase, no?

Doncs, d'allà partim i aquí estem, en aquesta comissió. Farem neteja? Ja ho veurem, depèn de la voluntat política. De moment, no l'hem feta, de moment és una guerra freda on hi han diferents actors.

Per tant, nosaltres creiem que qui va permetre que vostès fessin el que han fet, també ha de venir a aquesta comissió; aquells responsables polítics, que són els que jutgem aquí, i amb això estem d'acord amb la posició que ha manifestat fins i tot el seu advocat en alguna

ocasió. Això és una..., això no és un tribunal penal, això és una comissió d'investigació de com funciona un govern sortint, entrant o un govern futur, no estem aquí per fer de jutges d'allò penal, això és una altra cosa. Per tant, aquí estem per buscar responsabilitats polítiques, si s'escauen, si n'hi han; que, com veiem, sembla que n'hi ha, i moltes, perquè han funcionat durant trenta anys d'aquesta manera.

Per tant, senyor Montull, queden moltes preguntes per fer. Podríem haver fet neteja amb el seu testimoni? Sincerament, si vostè parlés i vostè xerrés, segurament tots aquests que treuen pit i tots aquests que se n'amaguen haurien de sortir. Vostès ja han confessat, el tema és: confessaran tots? La pregunta és: confessarà tothom o només seran vostè i el senyor Millet els que confessen? Perquè, clar, en tota aquesta xarxa de trenta anys, com entendran, la gent no es «tonta» i la gent s'adona que aquí hi han moltes connivències i un funcionament absolutament anòmal per a una democràcia.

Per tant, nosaltres estem aquí per fer aquesta neteja, agraïm, en tot cas, i lamentem que no vulgui parlar, acollint-se a aquest dret, però en aquesta comissió, si realment volem arreglar alguna cosa, el que no podem fer és que hi hagin dos executors d'un delictes que siguin els responsables de tot, i aquells que van donar les claus, els numerets per entrar a la caixa forta, se'n vagin de rositas, se'n vagin cap a casa i no vinguin ni a comparèixer en aquesta comissió. Als ciutadans no se'ls pot prendre més el pèl, i es pot enganyar molta gent poc temps, poca gent molt temps, el que no podem fer és enganyar molta gent molt temps. Hi ha gent que ha estat intentant fer-ho durant trenta anys, i jo crec que ha arribat el moment de tancar aquesta etapa. I vostès són el símbol, i aquest delictes que han confessat és el símbol de com han funcionat les coses a la política catalana, i nosaltres estem aquí també per col·laborar i que es pugui fer neteja.

El que digui el jutge del penal és problema seu, en tot cas, però el que digui aquesta comissió hauria de ser per fer neteja i per canviar les coses a Catalunya. De veritat, des del nostre grup no tenim clar que això de moment sigui així, estem més aviat davant d'una guerra freda amb una cita electoral.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Rivera. Agraïm la compareixença del senyor Montull i del seu advocat. I ara passaríem a la següent compareixença –ja la tenim aquí–, però abans acomiadarem el senyor Montull.

Per tant, fem una breu pausa perquè això succeeixi.

La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i vuit minuts i es repren a dos quarts d'una i deu minuts.

El president

Bé. Doncs, continuem la sessió.

Compareixença

de Fèlix Millet, expresident de l'Orfeó Català - Palau de la Música (tram. 357-00497/08)

I ho farem amb la següent compareixença, que és la compareixença del senyor Fèlix Millet i Tussell, també acompanyat de la seva advocada, la senyora Mireia Astor Martínez. Com als altres compareixents, i ho repeteixo sempre, se li ha fet avinent, si vol fer alguna declaració, que té fins a un temps de deu minuts.

Ens ha dit que sí, i, per tant, doncs, cedim la paraula al senyor Fèlix Millet. Quan vulgui.

El Sr. Fèlix Millet i Tussell (expresident de l'Orfeó Català - Palau de la Música)

Bon dia a tothom. Senyor president, senyors i senyores diputats, en estar imputat en el procediment judicial que tots vostès coneixen, no desitjo en aquests moments fer cap declaració en aquesta comissió, i seguint els consells que em dóna la meva lletrada, m'acullo al dret constitucional de no respondre a cap pregunta.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Millet. Ara comencem, doncs, el torn de preguntes per part dels grups parlamentaris, i, en primer lloc, pel Grup de Convergència i Unió, el seu portaveu, el senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Des del nostre grup direm exactament el mateix que hem dit abans. Vostè, senyor Millet, té tot el dret a guardar silenci i també entendrà que nosaltres tenim tot el dret a fer preguntes, que, com en altres casos i compareixences i a efectes d'acta, voldria almenys que en quedés constància, sobretot d'una de les preguntes que nosaltres hem anat fent, i és si vostè ha participat directament o indirectament al finançament irregular d'algun partit o partits polítics per mitjà de comissions per obra pública, que és la pregunta que se ceneix a l'àmbit d'aquesta comissió.

Miri, senyor president, senyores i senyors diputats, per al nostre grup el tema del senyor Millet és un tema de l'àmbit de la justícia clarament; en mans d'ella està i és ella la que haurà de dictaminar sobretot si és més o no del que ell, el senyor Millet, s'ha autoinculpat. Ell ha decidit guardar silenci, i com he dit abans, i n'hem tingut una prova, aquí l'única alternativa que tenim els grups parlamentaris és que, com molt bé va dir ahir una persona, hi hagi una competició dels grups parlamentaris per la via dels adjectius i les desqualificacions, amb l'única finalitat de veure qui buscar el titular més original. A aquestes alçades, per nosaltres, de la comissió, tal com ha anat, tal com va, pel que es diu, ja no cal. Nosaltres ni pel que en pensem, d'aquesta comissió, ni perquè forma part de la nostra manera de fer de sempre, no ens volem apuntar a cap mena de festival de desqualificacions a veure qui la diu més grossa, i menys en aquesta seu parlamentària. Moment hi haurà, amb una sentència ferma sobre la taula, per dir el que toqui

dir; llavors sí que sabrem del cert la dimensió del que haurà estat i també la dimensió del que no haurà estat.

Res més, senyor president, si no és que al llarg, hi insisteixo, de la sessió, el compareixent decidís intervenir, que llavors demanaríem que, amb el temps que no hem esgotat..., poguéssim fer preguntes i poder intervenir.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor Turull. Ara és el torn del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i, en el seu nom, el senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. El meu grup parlamentari no busca el titular més original, busca i intenta aclarir uns fets tristos per a la història del país. Ahir, el senyor Joan Segura, en la seva compareixença davant d'aquesta comissió, jo crec que va descriure perfectament la situació. El 22 de juliol de l'any passat, de l'any 2009, alguns dirigents polítics que solien compartir taula amb el senyor Millet a Fornells, ja havien confirmat la seva assistència –vostè era un prohòm del país. El 24 de juliol, un terratrèmol sacseja el Palau de la Música, a vostè no el coneixen, tot i que em queda el dubte si, en la discreció de l'estiu, algun dirigent polític no va contactar amb vostè per mesurar la situació. Ahir vàrem escoltar, ja ho he dit abans: «Són uns estafadors. Feien martingales. Tot era fals. El que digui vostè i el senyor Montull no té cap valor. Jo aquest senyor no el conec.» Ja ho veu, alguns que eren molt amics seus estan començant a desplegar un cordó sanitari.

El Palau de la Música tenia molts –molts– patrocinadors privats per desenvolupar la seva tasca de foment de la cultura catalana a través de la música, però en les seves anotacions, les que s'han trobat als ordinadors de la seva secretaria, també del senyor Montull, n'hi ha unes d'especials; unes d'especials que es refereixen a una empresa privada: Ferroviària. I són especials perquè parla d'adjudicacions d'obra pública, parla de percentatges, parla de la Fundació de Convergència Democràtica de Catalunya, la Fundació Trias Fargas; parla del senyor Carles Torrent, que sabem que era el responsable de finances d'aquest partit i de la fundació fins a l'any 2005 en què malauradament va morir, i parla de xifres concretes; parla també d'un tal senyor Daniel, també relacionant-lo amb pagaments concrets; parla d'una empresa fantasma, CBM 10, i una relació de 383.425 euros i una anotació curiosa: «Factures convergents.»

Avui ja sabem, per una reclamació laboral, que aquesta empresa, que fins fa poc era fantasma i que ningú la coneixia, estava relacionada amb el grup d'empreses del senyor Valsells, Natur System –es va presentar una reclamació agrupada a tot un reguitzell d'empreses del senyor Valsells. Moltes casualitats i, fins avui, molts silencis, cap explicació tranquil·litzadora, cap explicació aclaridora; responsables d'empreses que han cobrat del Palau, que en el Palau ningú els coneix, responsables d'aquestes empreses que en aquesta comissió han callat

i no sabem si van cobrar per treballs fets a fora o senzillament es van emportar diners del Palau sense fer res.

A nosaltres ja ens semblava –i així ho hem dit en més d'una ocasió– una pràctica èticament reprovable que diners que havien de servir per a la promoció de l'activitat musical, acabessin en una fundació d'un partit polític –630.000 euros, els famosos convenis–, que, en tot cas, indica una manera, des del nostre punt de vista, peculiar d'entendre el país.

Ara, ens sembla més preocupant que hi hagi aquesta ombra de sospita sobre les finances nacionals d'un partit dels centrals de Catalunya. Això es mereix, des del nostre punt de vista, una explicació raonable, una explicació transparent per part seva, una explicació de vostè que tan bones relacions ha tingut en el passat amb aquest sector del catalanisme polític; també una explicació raonable per part dels responsables d'aquest partit.

Només ens queda, en aquests moments, esperar que la instrucció judicial faci el seu camí per intentar aportar més llum en aquest trist episodi que ens ha toca viure al país a través d'una institució tan entranyable per a molts nosaltres com és el Palau de la Música.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Terrades. Ara és el torn del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i, en el seu nom, el senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Em permetrà que comencem la nostra intervenció manllevant unes paraules seves. Vostè, en la confessió que va adreçar al Jutjat número 30 de Barcelona, pocs dies després de la intervenció judicial, va expressar el seu penediment i va manifestar la seva voluntat –i cito paraules textuais seves– «d'ajudar en la investigació i reparar el dany». És evident que vostè ha fet molt de mal. Vostè ha fet mal al Palau de la Música i a gent que confiava en vostè, aquelles que, lògicament, no coneixien el que s'estava tramant en el Palau; n'ha fet també al món fundacional, i, evidentment, també n'ha fet al país, a la bona gent d'aquest país que malda per sobreviure, dia rere dia, mentre observa indignada determinats episodis que s'han produït en el Palau.

El nostre grup li vol demanar, en primer lloc, que vostè sigui sincer en aquesta voluntat i que ajudi aquesta comissió. Aquesta comissió representa la voluntat, la sobirania popular, i no hi ha cap tribuna millor que aquesta –cap– per expressar, per explicar, per aclarir aquells dubtes que encara queden pendents.

Ens trobem a la quarta setmana de comissió, i tot i la insistència d'algun grup parlamentari, la veritat és més tossuda que pas els intents d'alguns, i, dia rere dia, apareixen documents comprometedors que, quan es contrasten amb les dades reals del Palau, ens condueixen a la mateixa conclusió, i és que, més enllà del desviament de recursos cap a determinades persones, també n'hi

va haver cap a una fundació, concretament la Fundació Ramon Trias Fargas i Convergència i Unió. Es tracta de dues trames, la trama d'enriquiment personal i la trama de desviament de recursos, dues trames que s'autoalimenten durant anys i panys.

No deixa de resultar sorprenent que la majoria dels compareixents ni tan sols, o fins i tot aquells que han tingut responsabilitats a Convergència, no hagin pogut desmentir cap, i quan dic «cap», absolutament cap d'aquests documents. I malgrat tot, les proves són presents a tot arreu, a cada racó del Palau de la Música; se'n troben al disc dur de les seves secretàries, a les anotacions de l'exdirectora financera Gemma Montull, a nombroses carpetes amb noms certament reveladors, a la llibreta de comptabilitat de la seva secretària; a tot arreu on hom esperaria trobar programes i partitures musicals, apareixen, en canvi, anotacions de pagaments a Ferrovial derivades de l'adjudicació d'obra pública –des del pavelló de Sant Cugat fins a la línia 9 del metro–, que després de passar pel Palau de la Música es redireccionaven cap a la Fundació Trias Fargas o Convergència i Unió. Hem comptabilitzat més de cinquanta documents, tot un rastre immens de misèria i de mal govern. Què hi fan aquests documents al Palau? Ni tan sols segurament el millor novel·lista hauria escrit un guió que, si no fos perquè es correspon fidelment a la realitat, formaria part de la millor tradició de novel·la negra.

El portaveu de Convergència en aquesta cambra afirmava, fa pocs dies, que es tractava de documents estranys. Però el problema no són només els documents estranys, el problema és que constitueixen el guió precís d'una crònica negra del nostre país; una crònica negra que s'ha escrit amb impunitat, a la llum del dia, amb un munt de complicitats que haurem de descobrir. Tot plegat s'ha bastit a partir de la mateixa tesi, del mateix pressupòsit: uns es pensaven que el Palau era seu, els altres es pensaven que el país era seu.

Però, a partir d'aquesta idea perversa amb què van actuar, que els va fer que actuessin amb absoluta impunitat –fins i tot amb una certa grolleria, si m'ho permet, deixant un rastre a cada cantonada, a cada disc dur, a cada document–, els documents parlen –els qui no parlen són les persones. I vostè, com tan altres compareixents, avui també ens obsequia amb el seu silenci; un silenci darrere del qual, segurament, s'hi amaga un sentiment de culpa, però també un intent d'encobrir altres persones.

Ahir va comparèixer en aquesta cambra el senyor Daniel Osàcar, responsable de finances de Convergència Democràtica de Catalunya. La major part dels grups parlamentaris li van mostrar un quadre de l'any 2008, en què es distribueixen els ingressos procedents de la constructora madrilenya Ferrovial. I en aquest quadre hi ha una columna encapçalada per un tal «Daniel», amb pagaments a la Fundació Ramon Trias Fargas, de la qual també n'és l'administrador, i a proveïdores de Convergència i Unió, que es destinen a aquest tal Daniel. El quadre, que du la data del mes d'abril, planifica allò que s'esdevindrà mes a mes, xifra a xifra, pagament a pagament, i, quan es contrasta amb les dades del Palau, concorda fins al darrer cèntim. Però resulta que davant d'aquesta evidència, la seva única resposta

fou que vostès no mereixien cap mena de credibilitat. Ja ho veu, aquells que despatxaven mensualment amb vostè o que trucaven setmanalment al senyor Montull, avui els neguen. I certament recorda aquell episodi de l'evangeli en el qual Sant Pere nega fins a tres vegades Jesús. Aquells a qui vostès encobreixen, qui sap si amb l'esperança que els acabaran traient d'aquest atzucac, comencen avui a negar-los.

I és un motiu més perquè vostè ens expliqui la veritat, perquè ens aclareixi tota la veritat. I és per això que li vull formular només una pregunta, que intentaré esperar, de la qual, la seva resposta. És veritat, senyor Millet, que el Palau de la Música va fer de mitjancer amb l'empresa Ferrovial per tal de desviar recursos a la Fundació Ramon Trias Fargas i a Convergència?

(Pausa.)

Vostè no em contesta. De fet, no ens contesta. Aquesta comissió, lògicament, no pot obligar-lo a parlar ni té la potestat per a jutjar-lo, ho farà la justícia, i estem convençuts que farà honor al seu nom. Però aquesta comissió té la potestat per treballar fins al darrer dia, fins al darrer alè, per descobrir la trama –la trama política del Palau de la Música.

Vostè podria, ara i aquí, ajudar-nos a desvetllar moltes incògnites: com va començar tot, quina gent en tenia coneixement, quina és la quantitat real desviada... Però vostè no vol. Vostè podria haver provocat, amb les seves paraules, segurament, la dissolució d'aquesta comissió. No ho vol fer. Però nosaltres seguirem treballant per descobrir la veritat, i pot estar convençut que, malgrat els seus silencis i les complicitats d'alguns, l'acabarem descobrint.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Bosch. Ara és el torn del Grup del Partit Popular de Catalunya, i, en el seu nom, el senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyor Millet, senyora Astor, el 23 de juliol de l'any passat es va frustrar la confiança que molta gent havia dipositat en vostè, la confiança que molta gent havia dipositat també en el senyor Montull. Però quelcom més es va frustrar també aquell dia: es va frustrar la confiança que la societat catalana tenia envers una de les seves institucions més importants, com és el Palau de la Música Catalana, i es va frustrar també la confiança de molts ciutadans, que ja estava malmesa, en una part de la classe política.

I avui seguim aquí, amb uns objectius que entenem que són perfectament diferents d'aquells objectius que es persegueixen en seu judicial. Els objectius que perseguim des d'aquesta comissió i pel que fa al nostre grup parlamentari són els de determinar si, a través de les diferents malifetes que es van fer en el Palau, es va beneficiar algun partit polític.

Volem determinar també si els controls que des de l'Administració s'han realitzat sobre les entitats del Palau,

el consorci i la fundació, han estat eficients o han estat suficients. Volem determinar, també, si, en el procediment de requalificació d'unes finques per tal de poder ubicar l'hotel del Palau, les administracions han actuat correctament o no ho han fet.

Respecte del que vostès hagin fet o hagin deixat de fer, seran els jutjats els que determinaran, però respecte de les responsabilitats que les administracions o els partits polítics puguin tenir respecte de tot això, són aquells aspectes que a nosaltres ens interessin i ens agradaria que s'hi pogués fer llum. Perquè, a més a més de malmetre la imatge del Palau, sense cap mena de dubte, aquest episodi de la política i de la vida catalana està afectant també la credibilitat de la política i dels polítics.

En el decurs d'aquesta comissió hem pogut arribar a algunes conclusions, com que, efectivament, es desviava diners de determinades adjudicacions d'obra pública cap al Palau, un 4 per cent concretament... (*l'orador estossega*) –perdó–; que part d'aquests diners segurament s'havien utilitzat per a l'enriquiment personal de vostè, el senyor Montull o d'altres persones; però també que part d'aquests diners havien anat a parar a la Fundació Ramon Trias Fargas, vinculada a Convergència Democràtica, sense que s'hagi pogut demostrar que els objectius dels convenis que van signar amb vostè hagin estat aconseguits de cap de les maneres. I també hi ha la sospita, i aquí no tenim ni proves que ho puguin evidenciar, que una part, també, d'aquests diners poden haver-se fet servir per pagar determinades factures a determinades empreses que no havien prestat serveis a Palau, però sí que havien prestat serveis a algun partit polític.

Aquestes són, una mica, les conclusions a què hem arribat, després d'unes quantes sessions, ja, d'aquesta comissió d'investigació. I queden encara alguns interrogants, queden força interrogants per aclarir. I per això ens agradaria que vostès, que ja han reconegut una part dels fets del Palau, fossin capaços també de posar llum sobre aquells aspectes que en aquest moment estan preocupant no només aquesta comissió, sinó una part també important de la societat catalana.

Bàsicament, senyor Millet, ens interessa saber si vostès han utilitzat els polítics per enriquir-se, o realment han estat alguns polítics els que els han utilitzat a vostès per desviar diners cap als seus propis partits.

Això és tot. Gràcies, senyor Millet; senyor president.

El president

Gràcies, senyor Rodríguez. Ara és el torn del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i, en el seu nom, el seu portaveu, el senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Bon dia, senyor Millet; bon dia, senyora Astor... Senyor Millet, l'enganyaria si li digués que esperava que em contestés. Això podia ser un diàleg, i vostè ha decidit que sigui un monòleg. A pesar de tot, jo li vull confessar que, en certa manera, em sento un privilegiat. Jo tinc l'oportunitat d'adreçar-li la paraula i de dir-li coses que molta gent,

potser, els voldria dir i que no en tindran mai l'oportunitat.

En els treballs de la comissió, aquestes setmanes, hem anat coneixent les seves trampes –les grans, les petites–, potser no totes. Algunes les ha reconegut vostè directament, d'altres són presumptes fins que tindrem sentència. I així hem conegut les retirades d'efectiu amb destins desconeguts, fins a 900.000 euros un dia –1.800 bitllets de 500–; deien que era per diner de butxaca de les orquestres. Els sous, els seus sous, que vostè mateix fixava. Les factures d'obres fetes a casa seva i que vostè carregava al Palau. Hem sabut que té diners a Suïssa. No és el primer cop que m'hi trobo. Això és un clàssic: la pàtria a la boca, la cartera a Suïssa. Les factures de les empreses familiars, que vostè també carregava al Palau, etcètera.

Tot això és feina per al jutge. Evidentment, això és feina per al jutge; una feina que la gent voldria que fos ràpida i exemplar. Perquè sap què passa? Que en aquest país, de gent que no té cognoms il·lustres, que s'aixeca d'hora, que pateix per la feina, que viu amb la por de perdre la feina, de la temporalitat, d'una pensió que no arriba, que ho passa malament, que mai no tindrà les oportunitats que ha tingut vostè, s'indignen quan veuen el que vostè ha fet. I diuen allò de «clar, com que té bons advocats...» Jo no sé si tenen raó, a mi m'agrada creure en la justícia, però també m'agradaria, a vegades, que la justícia fos més diligent i més exemplar.

Però, és clar, vostè també va cuidar les seves relacions polítiques; algunes relacions polítiques, per ser més precisos. I comencem amb els convenis amb la Fundació Trias Fargas: 630.000 euros –no seus, no, de l'Orfeo. Així anaven els cantaires en les condicions amb què havien d'anar pel món.

Vostè sap que l'actual presidenta de l'Orfeo, la senyora Mariona Carulla ens va dir que ella mai hauria autoritzat un conveni d'aquest tipus?; que el senyor Bertran ens va dir exactament el mateix?, i que diferents compareixents han titllat aquests convenis d'estranyos il·lícits i sospitosos?

Uns diners, a més a més, que si vostè no hagués anat per altres bandes, en aquest moment Convergència i Unió els tindria... –Convergència, perdó–, els tindria en el seu haver. Ves per on! Fixi's quina ironia! El donatiu d'un ciutadà anònim, o d'una petita empresa a un ens cultural, ves per on hauria caigut a les mans..., hauria acabat a les butxaques de la fundació del partit del senyor Artur Mas.

I suposo que, quan es comença, costa molt de parar. I va venir la propina del PI: «Aquest noi, bon xiquet, ens deu una bagatella dels seus pecats de joventut...» I vostè va pagar, sempre amb els diners dels altres, naturalment. «Després li taparem les vergonyes amb un conveni *ad hoc*.» I va firmar un document de la fundació, però no el va llegir, ves per on! I es va comprometre a fer un estudi, però no va caldre fer-lo, ves per on!

I operacions de gran calat, coses gruixudes. Què hi fa el Palau de la Música, l'explicació de les adjudicacions a una gran empresa... I un full de distribució percentual. I després això quadra amb els ingressos que vostès

tenen. I després això quadra amb les sortides a empreses que són proveïdors. Són suposicions, però això ho tenim perfectament. Només ens faria falta una cosa: que vostè ens ho expliqués, ens ho confirmés.

Senyor Millet, vostès van ser..., van utilitzar el Palau per pagar diners, per transferir diners de les adjudicacions que es feien a Ferrovial a Convergència i Unió? Seria tan amable de contestar-m'ho? *(Pausa.)* Doncs, penso que vostè avui perd una bona oportunitat de contestar-nos aquestes qüestions, que són importants per a aquest país i que poden arribar a ser importants per a vostè mateix.

Ahir, el senyor Osàcar ja se'l treia del damunt, ja deia que en vostè no s'hi podia confiar, ho va dir ben explícitament. I vostè opta per callar. Miri, en aquesta comissió ha callat gent, sí que han callat. Han callat les persones de l'entorn, del seu entorn, que d'una manera o altra s'han beneficiat de l'entramat. Han callat les empreses proveïdores de Convergència i Unió que han facturat serveis que ningú coneix al Palau; ha callat la Fundació Trias Fargas, quan no ha aportat la documentació que li ha demanat aquest Parlament: la relació de donants, els documents bancaris acreditatius de la relació amb el Palau de la Música i les relacions econòmiques amb Convergència i Unió. Han callat els que tenen alguna cosa a amagar. La resta han parlat, han parlat ben clarament i ens han ajudat a avançar tot el que ha avançat aquesta comissió. No pateixi, sense les seves paraules també podrem arribar a les conclusions d'aquesta comissió.

I a partir d'ara, a Catalunya, en el cas del Palau, alguna cosa canviarà. A Catalunya, a partir d'ara, no han d'haver-hi ni noms intocables ni famílies sagrades. I les alertes i els mecanismes de control han de ser iguals per a tothom. Els gestors públics han de saber tractar igual el ciutadà Puig, Rodríguez o Millet, i atendre exactament igual una carta seva. Val per a tots els gestors públics, cadascun amb el seu nivell diferent de responsabilitat. Quan es faci un consorci, els mecanismes de control han de permetre el seguiment i la verificació en l'ús dels diners públics, que quan ho vam dir, els senyors de Convergència i Unió, aquí sí que ens van dir «intervencionistes, que desconfiàvem de la societat...» Doncs, miri, era un exigència democràtica.

I d'una vegada per totes, haurem d'aconseguir transparència en el finançament de la política. Que es puguin fer donacions als partits i a les fundacions, és clar que sí!, però que siguin públiques, que sabem qui aposta per què i de quina manera. Que es puguin fer convenis, és clar que sí!, però que hi hagi un registre públic, i que es puguin anar a veure les comptabilitats dels partits polítics quan estigui justificat; el que avui ens neguen. Aquestes seran algunes de les conclusions... –acabo, senyor president–, algunes de les conclusions.

I, pel que fa a vostè, senyor Millet, ja veu com ha acabat la cosa. Jo abans parlava de la gent que entén com ha pogut passar això..., que no ho entén, la gent humil, la gent que ho passa malament. Però, miri, aquesta és la gent que tirarà endavant aquest país. Aquesta és la gent que fa servei en aquest país. A vostè, en aquesta comissió l'han anomenat «mecenes» i «patriota». Doncs, de

mecenes i de patriotes com vostè ens en podem estar perfectament.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Pi. Ara és el torn del Grup Mixt, i, en el seu nom, el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor Millet, per la seva compareixença; gràcies, advocada... Miri, senyor Millet, jo, a diferència d'algun altre portaveu, no li vinc a donar lliçons morals, ni a fer de justicier moral de Catalunya. A nosaltres, el que ens preocupa en aquesta comissió és saber com han pogut fugir 36 milions d'euros del Palau, quan l'Ajuntament, la Diputació, la Generalitat i el Ministeri estaven presents al consorci del Palau. Així de clar.

Aquest és el problema que tenim i el que hem de mirar. Ja sé que alguns donen lliçons morals i d'aquest tipus. Nosaltres no, estem aquí per saber com pot passar això quan hi han alertes de tot tipus, quan hi han quatre institucions públiques, quan hi ha diner públic, quan volen 3,6 milions del consorci i qui presideix el consorci és el president de la Generalitat, sigui de Convergència o sigui del PSC. Aquesta és la pregunta que es fan els ciutadans.

Abans parlaven d'indignació; del que deuen estar indignats molts ciutadans és de veure com el seus representants polítics no han vist i no han previst o han col·laborat perquè vostè i el senyor Montull facin volar 36 milions d'euros; d'això deuen estar preocupats. I per això molts ciutadans no confien en els seus representants polítics, perquè no s'ha fet la feina. I no s'ha fet durant molts anys, senyor Millet. Jo veia els poders que li va atorgar el senyor Pujol l'any 83, dins del consorci, dintre del consell executiu..., són de l'any 83, i els signava el senyor Pujol, i hi havia el senyor Maragall, el senyor Dalmau, tots aquests senyors van signar poders per a vostè molt amplis; fins i tot, la sindicatura deia que no eren estatutaris, aquests poders. Però no passa res.

Vostè..., miri, a vostè, alguns ens feien creure que li havien de donar pràcticament el Premi Nobel d'Economia per la gran operació d'enginyeria financera que havia fet. Amb tots els respectes, vostès no són uns cracs de les finances, vostès són uns cracs de l'enginyeria social, senyor Millet; vostè..., he anat sabent coses durant aquesta comissió –llegint converses, transcripcions–..., vostè ha estat un crac a llegir com funciona la política catalana i la societat de la burgesia i de la política catalana. Vostè, això és el que ha sabut llegir.

Ha sabut ficar a tothom dintre el patronat, ha sabut ficar i tenir content tothom, ha sabut que li facin confiança i que la gent no estigui pendent de les alertes, sinó pendent de la confiança. Però quan parlem de frases o paraules com «confiança», «traïció», que s'ha parlat aquí, «deslleialtats», «quatre per cent», «comissions», això no és un llenguatge propi d'una democràcia, això és un llenguatge propi de la màfia. I aquí s'ha funcionat com una màfia a la catalana. Els documents no estaven en

italià, estaven en castellà i en català, però s'ha funcionat com una màfia a la catalana, i s'ha permès. I la pregunta és: Vostè és el *capo*? O vostè és un de la banda? Qui és el *capo*? O quins *capos* hem tingut durant trenta anys? Qui ha permès aquest funcionament del Palau? Qui ha permès el funcionament del consorci?

Jo estic convençut, tinc la sospita que vostè no és el *capo*. Tinc la sospita que alguns, per omissió o per acció, han permès que vostè pugui fer el que ha fet, que vostè tingui les claus de la caixa forta, que vostè pugui tenir poders amplis i fins i tot per sobre d'uns estatuts per fer el que ha fet. I aquesta és la sospita que tenim des de Ciutadans. Per tant, no estem davant, des del nostre punt de vista, només del *capo* d'una màfia, estem parlant d'una persona que ha format part, que ha executat accions i que d'altres se n'han beneficiat. O els 36 milions d'euros estan només a les seves butxaques? O aquestes donacions que hem vist que acabaven en determinades butxaques, aquests tants per cents d'obra pública..., això, una part de la comissió ja apareixia que era seva, l'altra anava cap a un altre costat.

Per tant, a alguns els ha anat molt bé com ha funcionat, fins i tot han posat en marxa el sistema, potser. Que el sistema se'l va inventar vostè, senyor Millet? O que li van dir com funcionava el sistema i vostè era una de les peces del sistema? Aquest és el gran dubte, que, cada cop, més que dubte comença a ser una evidència que vostè era una de les peces del sistema, i no vostè era el gran executor de la gran obra.

Però deixi'm realment que li digui que l'enginyeria que vostè ha fet és social, ha sabut llegir la misèria de la política a Catalunya i s'ha sabut aprofitar d'ella, n'ha tret profit. I avui el que ens toca és recuperar el prestigi, recuperar la credibilitat en la política, que és el gran mal que tenim ara mateix, fins i tot per sobre, a vegades, de la situació econòmica, i després els jutjats faran el que toqui amb vostè i amb qui sigui, com qualsevol ciutadà espanyol. Per tant, aquí no venim a jutjar-lo moralment, sinó a determinar com han sortit aquests diners. I alguns no en volen parlar, alguns volen donar lliçons morals o silencis –alguns silencis la veritat que bastant lamentables. Per tant, silencis, lliçons morals, memòria selectiva, això és el que estem veient en aquesta comissió, no estem veient una voluntat perquè no torni a passar el que ha passat al Palau.

Qui ens garanteix, que no torni a passar? Potser al Palau no passa, potser passa en un altre consorci, perquè, clar, al Palau ja tothom hi tindrà la mirada fixa. Però i si passa en un altre consorci? I si passa en una altra institució? Perquè les alertes de la sindicatura aquí no se les miraven, perquè les alertes de l'interventor aquí no se les miraven, perquè tothom estava encantat de la vida d'anar a aprovar els comptes sense llegir-los. Per tant, nosaltres creiem, senyor Millet, que vostè no és el

capo, que vostè forma part d'una banda, i que aquesta banda ha funcionat d'una forma tancada, en aquesta oligarquia política que hem tingut durant molts anys, i és el moment de trencar-la.

Abans es parlava de famílies. Miri, jo no em tiraré pel costat del cognom, sap per què? Perquè tenim imputats com el senyor Luis García, que es diu García i com el senyor Bartomeu Muñoz, que es diu Muñoz, per tant, no depèn de si vostè és més catalanista o no, sinó de si forma part del club o no forma part del club, si forma part de la banda o no forma part de la banda. Per tant, la clau és que et deixin entrar a la banda i no el cognom que tinguis.

Molts anys ha sigut, és veritat, el cognom, ara ja s'ha ampliat; ara, si formes part de la banda i jures la bandera, també formes part de la banda. I això és el que han fet alguns: jurar la bandera. I deixi'm que li digui una cosa, senyor Millet, perquè suposo que és una situació molt estranya això que la gent que et truqui cada dia, que et deixi de trucar. Ha de ser una cosa tremenda, no?, fins i tot des del punt de vista personal i moral. No tinc cap dubte que vostè seria un dels que trucarien alguns, perquè el proper dissabte estigués de convidat d'honor en una manifestació; no tingui el menor dubte, que seria així, cap dubte –cap dubte– que seria així, vostè seria un dels prohoms que apareixeria al costat del senyor Montilla, del senyor Mas, allà, fent país –fent país. I és veritat, senyor Millet, i vostè sap que és així. El que passa, que ara ja no, perquè vostè està imputat –ara ja no. Però això seria així i tothom ho sap.

Per tant, aquesta és la realitat de com ha funcionat, i vostè ha sabut llegir això i se n'ha aprofitat, és veritat, personalment i a nivell de funcionament. Però ens hauríem de fer mirar com funcionem i per què fem servir paraules de «confiança», «traïció» i «lleialtat», i no fem servir paraules de «poders», «intervencions», «control públic», «diner públic» i «gestió», que són les paraules que hauríem de sentir en aquesta seu parlamentària, i no paraules més pròpies, hi insisteixo, de Sicília que de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor Rivera. Acomiadarem el senyor Millet i aixecarem aquesta sessió, però abans pregaria que després es quedessin els portaveus dels grups, que parlarem del calendari de les compareixences.

Moltes gràcies, senyor Millet, per la seva compareixença.

I aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a la una del migdia i catorze minuts.